

Leerrede over Jesaja 45: 22, uitgesproken op Woensdagavond 9 juni 1948 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 103: 8 en 9
Lezen - Jesaja 45.

Voorrede:

Wij zongen zoëven uit Psalm 103,

Gelijk het gras is ons kortstondig leven,...

Het is een vers dat van toepassing is voor allen. Het is een zaak, waarvan niemand van het menselijk geslacht onderuit kan komen, want het is de mens gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel. Het is de zuivere waarheid, het is Gods Woord.

Er zijn rouwdragenden onder ons. De dood heeft ook hun woning bezocht, zij zijn in rouw gedompeld. Vandaag heb ik nog bij het sterfbed gestaan van een oude vriend - van Leeuwen, uit Maassluis - die vanmiddag om half drie de eeuwige rust is ingegaan. Hij herkende mij nog wel, maar wij hebben toen niet meer met elkander kunnen spreken. Wel kan ik zeggen hoe ons afscheid geweest is. Over de dood heb ik hem zowel zondag als gisteren niet horen spreken. Zondag was het zo, dat hij niet in de dood kon komen, maar gisteren zei hij: "Ik ben hard ziek, 'k geloof niet dat ik er nog weer bovenop zal komen." Doch over de dood sprak hij niet. Toen heb ik gezegd, dat, als wij elkander aan deze zijde van het graf niet meer zouden ontmoeten, dat Jezus woord was: "Al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn." Daaruit zei ik uit de diepste grond van mijn ziel tot hem: "Tot wederziens." Hij antwoordde mij met: "Ja hoor, want wat uit Zijn lippen ging, blijft vast en onverbroken." Ook gisteren heeft hij nog in deze zin gesproken. Zijn sterven is geweest, net als een kaarsje dat uitgaat. Hij is 85 jaar geworden. Een strijder vanaf zijn 30e jaar, toen is God hem te sterk geworden. Van allerlei is er in zijn leven voorgevallen, maar ook het einde van alles was: de dood.

Daarom, dat eerste vers -- laten wij dat steeds bedenken -- geldt iedereen. Al is het dat wij 85 jaar worden en genade hebben verkregen, wij moeten sterven. Als wij jong zijn, kunnen we sterven. Het andere vers dat wij zongen, is niet van toepassing op iedereen, maar is voor degenen die Hem vrezen. Het is een zeer uitnemende zaak dat:

's HEEREN gunst zal over die Hem vrezen,
in eeuwigheid altoos dezelfde wezen;...

Het éne geslacht gaat, en het andere komt, maar dat is een zaak die blijft. Het is een prediking tot ons allen, hoewel de vrucht daarvan is alleen voor degenen die Hem vrezen. Daarom is er geen uitnemender zaak dan de vreze des HEEREN, want dat is het beginsel der wijsheid. Díe wijsheid waarvan de Schriftuur zo heerlijk en verheven spreekt: "De wijsheid is het voornaamste; verkrijg dan wijsheid, en verkrijg verstand met al uw bezitting." (Spr. 4: 7). En Paulus zeggen is (hoewel hij een zeer geleerd mens was, schrijft aan Titus: "Wij waren eertijds onwijs." Wat bedoelt de apostel daarmee? Dat de kennis Gods de ware wijsheid is. En toen hij dat niet had, was bij met al zijn geleerdheid onwijs.

Nu is de vreze des HEEREN het beginsel van de ware wijsheid, want dat brengt met zich mee een afwijken van het kwaad, dat is van datgene wat God haat - namelijk de zonde - waar God niet mee kan delen. De vreze Gods in het hart, sluit in: daar gaat men afwijken van de zonde, die zijn ons de dood. Het heeft ook deze eigenschap: lief te hebben alle goed. Niemand is goed dan Één, namelijk God. Wat dan uit Hem is - Die goed is - dat zijn dus Zijn werken, die zijn dus ook goed.

Daaruit gaat men de werken der goddelijke genade liefhebben, die werken waarin God Zich lofrijk doet kennen zoals Hij is in Jezus Christus, door Zijn Geest, tot zaligheid van ellendige zondaren.

Waar de vreze Gods zijn in- en doorwerking heeft, wordt dat een zaak die zó boven alles uit gaat blinken - de werken van God en van Zijn genade - dat het kàn, hetgeen Jezus van ons vraagt, namelijk om Zijntwil alles te verlaten, tot zelfs ons eigen leven, om een discipel van Hem te zijn. Dat brengt de vreze des HEEREN net zich mee. Is dat niet uitnemend, boven alle lof verheven? Niet een zaak waardig om die op ons hart te leggen? In ernst te zoeken en te begeren, die eer en onderscheiding te mogen hebben om in vrijmoedigheid te mogen zeggen, gelijk Jozef: "Ik vrees God." Hij heeft wel een weg gehad, tegen vlees en bloed in, maar nochtans lezen wij dat in die weg van kruis en lijden: "Totdat Zijn Woord kwam, heeft hem de rede des HEEREN doorlouterd," om een onderwerp te zijn voor Gods eeuwige liefde, barmhartigheid en genade, en daarin openbaar te komen in deze wereld.

Ik vraag een wijle uw aandacht voor het woord Gods, als zijnde een Evangeliewoord ter opwekking om God en dat Koninkrijk boven alles op het hart te leggen en te zoeken. Zoeken wij vooraf Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst:

Het woord waarvoor ik uw aandacht vraag, vindt u in het 22e vers van het ons zoëven gelezen 45e hoofdstuk uit de profeet Jesaja, ik noem u Jesaja 45: 22, waar Gods Woord aldus luidt:

Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer.

Leerrede:

Het is een zeer uitnemend en verheven Evangeliewoord dat ik Uw aandacht voorlas. Een woord waarin vervat ligt volkomen zaligheid. Immers, hier is sprake van behouden worden! Dus ons te kennen gevend, dat wij in een rampzalige, verloren staat en toestand zijn, daar de mens de drievoudige dood onderworpen is.

Onderscheidenlijk lezen wij daarvan in de Schriftuur en wel van de geestelijke, lichamelijke en van de eeuwige dood. De geestelijke dood is de scheiding van God, onze Schepper. Wat oorspronkelijk bij elkander was - Schepper en schepsel - werd door de zonde van elkaar gescheiden. Uit deze staat - het af- en los-zijn van God - kunnen wij onszelf niet verlossen. Ook is de mens niet in staat om zich in Gods gunst en gemeenschap te herstellen, terwijl het nochtans noodzakelijk is dat die breuk weggenomen, de scheiding tussen Hem en ons tenietgedaan, die kloof als gedempt wordt. Want als dat niet geschiedt, dan is daaraan verbonden de eeuwige dood, zijnde de straf aan ziel en lichaam, beide tot in alle eeuwigheid, die aanstonds intreedt - de eeuwige dood - wanneer de ziel van het lichaam gescheiden wordt en het lichaam tot stof vergaat tot de jongste dag. En zodra deze lichamelijke - ook wel tijdelijke dood genoemd - intreedt, verkrijgt de ziel aanstonds haar bestemming.

Wij kunnen de dood niet misdoen, dat kan niemand. Wij lezen slechts van twee uitzonderingen. De één was bij Henoeh, van hem lezen wij: "Henoeh wandelde met God; en hij was niet meer, want God nam hem weg." Zijnde een openlijke prediking uit de hoogwaardige hemel tegenover een wereld die zich rijp maakte voor verdelging, wat ook geschied is. De zondvloed is gekomen en al wat bestond op de aardbodem werd verdelgd.

De tweede uitzondering lezen wij van Elia, die met een vurige wagen en vurige paarden ten hemel voer, als een betoning van Gods toorn tegenover Israël - dat de afgoden eerde en diende - door de profeet op deze wijze weg te nemen. Want wat was Elia's deel? Hij spreekt tot God: "Het is genoeg; neem nu, HEERE, mijne ziel." Hij had zeer geijverd voor de HEERE, de God der heirscharen, en waar was het gehoor dat hij kreeg?

Zij hadden wel op Karmels hoogte geroepen: "Jehova is God!", ja, maar wat was de nawerking? Zo nam God hem weg in een onweder, als een prediking van God uit de hemel tegenover een schuldige wereld. Een prediking van Zijn almacht, en dat Hij was de God van Zijn Woord.

Verder lezen wij van allen: "En hij stierf." Van de Zone Gods lezen wij: "En het hoofd buigende, gaf de geest." Het is de mens gezet te sterven en daarna het oordeel. Uit kracht van onze diepe verdorvenheid houden wij geen rekening met de dood, of, dat moet ons bijgebracht worden. Immers, wij lezen: "Aangaande de dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, of, zo wij zeer sterk zijn, tachtig jaren." Maar een 70-jarige spreekt soms zelfs zó: "Ja, ik ben wel 70, maar ik gevoel mij nog fris en kwiek. Ik kan zelfs wel tegen een jonge man op, hiermee en daarmee. Zó ver stellen wij de dood van ons af.

Bij gelegenheid zei ik tegen iemand die zich nogal druk maakte over tijdelijke zaken: "Man laat dat toch gaan! Je bent tachtig jaar, je hebt de leeftijd van de zeer sterken bereikt, je staat als met één been in het graf. Laat dat los en bedenk toch wat tot je eeuwige vrede is dienend". Zijn zeggen was: "Zonet heb ik van een vrouw in de krant gelezen dat zij honderddrie jaar is geworden". Toen had hij nog 23 jaar uitstel! Dat is een mooi poosje, 23 jaar! Zó verdwaasd is de mens. Wij houden er geen rekening mee. Vandaar, als de dood onze woning bezoekt, dan brengt God ons eens tot de werkelijkheid: kijk eens, gij moet sterven. En de dood vraagt niet of het ons als van het hart gescheurd wordt. De dood...: er is niets harder, kouder, wreder. Dat alles zijn wij onderworpen door eigen schuld, door onze zonde.

Maar nu spreekt God hier wat anders. Die ziet ons in die staat des oordeels, die wij onszelf onderworpen hebben gemaakt. God had dat oordeel uitgesproken, daar de mens niet wilde blijven in de staat waarin God hem had gesteld. De mens nam van de verboden vrucht, waardoor hij zichzelf dat oordeel onderworpen heeft gemaakt. Wij delen in Adam, als zijn nakomelingen in dat oordeel, naar het rechtvaardig vonnis dat God uitgesproken had.

Hij had de mens aan het noodlot kunnen prijsgeven, omdat de mens, door de bondsbreuk in Adam, niet meer beantwoordde aan de heerlijkheid Zijns Wezens. Maar nu komt die lieve Jehova, Die de mens in dat oordeel - de drievoudige dood - niet wilde laten liggen, met ons lot bewogen zijnde van voor de grondlegging der wereld aan, Die heeft een werk uitgedacht van herstel in Zijn lieve Zoon om verloren schepselen weder aan te nemen in Zijn gunst.

Want hier lezen wij toch - dat is het woord van God onze Schepper Zelf - Die spreekt: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! Want Ik ben God, en niemand meer." Wat wil die lieve Jehova ons te kennen geven? Immers dit: dat onze staat zo uiterst ellendig en rampzalig is, dat wij onszelf niet kunnen helpen, en ook elkander niet. Het is een verloren staat. Het is krachtens onze bondsbreuk in Adam, een staat van oordeel en vervloeking, en nu kan geen mens ons er vanaf helpen.

Doch daar dat niemand kan, zegt God: kom dan eens bij Mij. Hij zegt: "Want Ik ben God, en niemand meer." God geeft dus te kennen, dat, als wij onze zaligheid, ons heil en eeuwig welzijn zoeken en er achterkomen dat wij onszelf niet kunnen veranderen, verbeteren noch vernieuwen, dat men zichzelf niet kan helpen noch een ander, geen familie, zelfs geen kind van God, niemand, een totaal uitgesloten zaak - te liggen midden in de dood - daar roept God ons toe: Ik kan u wel helpen: "Want Ik ben God." Hij wil zeggen: Ik ben een almachtige Majesteit. Hij is God, en niemand meer!

In het werk der schepping: sprak Hij, en het wàs er; Hij gebòdd en het stònd er. En,.. wat Zijn liefde wil bewerken, ontzegt Hem Zijn vermogen niet. Het is Zijn lieve wil - geopenbaard in Zijn Woord - om ellendige, rampzalige zondaars, zalig te maken. Maar let wèl: Hij wil ons zalig maken. Paulus zegt ons nog: "Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden u van Christus wege, láát u met God verzoenen." Dus niet zèlf doen. Maar hij spreekt van een láten doen. "Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem." "Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der mensen, de Mens Jezus Christus."

En die almachtige God roept ons toe door Zijn Woord: "Wendt u naar Mij toe." Wenden is ons omkeren. Dan wil God hier dus zeggen: verdoolde stervelingen, gij staat met uw aangezicht van Mij afgewend. Hij geeft ons dus te kennen, dat wij met onze rug naar Hem toestaan. Hoe hebben wij dat te verklaren? Hoe? Immers alzo: dat wij in ons stamhoofd Adam - in het paradijs - ons van God hebben afgewend. Dat is een zaak die het ganse menselijk geslacht aangaat. Doch wij hebben daartoe noodzakelijk nodig de onmisbare verlichting van den Heiligen Geest, anders zien wij het niet. En omdat wij het niet zien, zijn wij werkzaam met onze rug naar God toe.

Wanneer in ons werkt, dat men zo niet kan sterven - ik moet tot God bekeerd worden - dan gaan wij aan het werk. Wij worden godsdienstig, gaan grove zonden laten, keren de wereld onze rug toe, maar komen er met schrik en vrees ten laatste achter, dat heel de wereld in ons hart woont! Wij kunnen ons uitwendig wel van de zonde afwenden maar de zonde, die in ons hart woont, daar woedt en werkt, wat moeten wij daarmee toch beginnen? Wij trachten te doen wat wij kunnen. Zo'n mens gaat druk aan 't ijveren: dit doen, dat laten, bidden, de godsdienst opzoeken, kerk gaan, de bijbel onderzoeken, oude schrijvers lezen, met Gods volk spreken. Kortom - wat moet ik doen - dat is wat de boventoon voert. En wij zien niet dat wij zelf aan het werk zijn om in onze staat en ons geval verbetering aan te brengen, ja, kon het zijn, ons in zulk een staat te werken dat God ons wel zou kunnen aannemen.

Nu zegt God: "Wendt u naar Mij toe", want je staat met je rug naar Mij toe en het aangezicht van Mij af. Zo staan wij van Hem afgekeerd, zelfs met al onze goede werken, met al wat wij doen, want de bedoeling is, als dat mogelijk zou zijn, de straf die op de zonde bedreigd is te ontgaan en in de hemel te komen. Daarom zijn wij, buiten God, druk dóende, doen, doen, doen! Het is daarom een grote teleurstelling als openbaar komt, dat God onze werken niet accepteert. Hij breekt al onze - zo best bedoelde - werken af. Want de zonde wordt bovenmatig zondigende door het gebod: "Als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden." Ja zó, dat David er van zegt: "Ongerechte dingen hadden de overhand over mij." Die voeren dus heerschappij en wij er onder. Wat moet dat worden, wat moet dat worden!

God zegt: "Wendt u naar Mij toe." Hij wil hebben dat wij ons van de wereld afkeren, van onze werken, van onze inzichten, dat wij eens bij Hem terugkomen. Wij zijn weggelopen. Ge moogt zeggen: ja, maar dat is verschrikkelijk!, want dan moet ik bij God terecht komen zoals ik ben, als één die de hel verdiend heeft! Ja, dat is ook de bedoeling. Het is niet de bedoeling om bij Hem te komen als een mens, waardig en geschikt gemaakt voor de genade, en om de hemel in te gaan! Dat gaat niet.

Waarom kunnen onze goede werken - vraagt de Catechismus - niet de gerechtigheid voor God of een stuk daarvan zijn? Dan is het antwoord: "Daarom, dat de gerechtigheid, die voor Gods gericht bestaan kan, gans volkomen en der Wet Gods in alle stukken gelijkvormig moet zijn, en dat ook onze beste werken in dit leven alle onvolkomen en met zonde bevlekt zijn." Dus onze beste werken voldoen niet aan de eisen van de reine en heilige Wet van God. Gij zult zeggen: maar hoor eens, als je zo spreekt, dat is om radeloos te worden! Neen, dat is het niet. Ik spreek wat bij God geldt. Dat is toch de zaak waarover het gaat? Straks komt ook voor ons de dood en staan wij in het gericht van God. Dan hebben wij toch nodig wat in het gericht van God en voor Zijn troon geldt? Als wij voor het gericht van God komen, en in ons oog veel goede werken hebben - deugden, plichten - maar het zal daar wezen: in weegschalen gewogen en te licht gevonden, dat is een radeloze staat, want dáár is geen raad meer voor. Maar God, tegen wie wij gezondigd hebben, bij wie wij in de schuld staan, geeft ons een wijze raad. Hij spreekt zelf: "Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden." Alsof God wil zeggen: bij **Mij** is behoudenis. In de wereld vind je het niet, ook niet in godsdienst, noch bij het volk van God, maar wel bij Mij. Ik kan je dat géven, want: "Ik ben God, en niemand meer." Daarmede te kennen gevend: Ik, God, de hoogste Rechter, ben de Almachtige. Dat is Zijn Woord.

Maar wij zijn zo verkeerd en verdraaid van zinnen, dat wij veel meer geloof hebben voor ons werk dan voor het werk van God en Christus. Ja wij moeten onszelf maar niet beklagen, wanneer wij in ellende blijven gaan, want aan God mankeert het niet. Hij zegt: "Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden." Dan hebben wij het toch aan onszelf te wijten.

Denk eens even in, wat die lieve Jehova doet: Hij predikt ons, dat er onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden, dan de Naam des eniggeboren Zoons van God. God predikt ons nadrukkelijk, dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft, en Die heeft een werk gedaan dat in de troon van God geldig is. Hij heeft aan de eerste en de tweede Wetstafel volkomen voldaan. Hij heeft twee dingen gedaan: èn voor de zonde betaald, èn een eeuwige gerechtigheid verworven. Dat is de zaak, die God vraagt. Want God kan de zonde niet ongestraft laten, en nu heeft Hij ze aan Zijn Zoon gestraft, Hij heeft betaald.

Ten andere kan Hij ons niet aannemen dan op grond van de volkomen herstelling van Zijn reine en heilige Wet. Dat heeft Christus ook gedaan. Hij heeft een volkomen gerechtigheid verworven. En nu noemt God Zijn Zoon Mijn Knecht. Ja, de Knecht van God! Want wie wil zondaren zalig gemaakt zien? God! Als God niet meer liefde en ijver tot onze zaligheid had dan wij, dan kwam er niet één. "Wij dwaalden - zegt Jesaja - allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen." Zo kiezen wij allen van nature onze eigen weg. Daarom wil God ons in onze wegen en werken laten vastlopen, opdat wij eens acht zouden geven hoe de zaken bij God staan.

Al is het dat wij in de ellende ons geen raad weten, al onze werken afbreken - ik heb gezondigd, ik heb gezondigd - daar wil die Jehova zo liefderijk zijn, om heel dat werk Zijns Zoons aan onze ziel te ontdekken. Dat wil Hij voor ellendigen gaan uitstallen, opdat zij er in zouden gaan zien: alles wat ik nodig heb tot herstel met mijn Schepper, dat is in Zijn lieve Zoon aan te treffen: bij Hem is behoudenis.

Onze natuur is echter zo verdorven, daarin woont: wèg van God en nooit meer terug. "Wij allen - zegt de profeet - vallen af als een blad, en onzer misdaden voeren ons henen weg als een wind", al verder, al verder, al verder van God af. Toe, geve een ieder eens in zijn hart het antwoord: is dat niet de liefde Gods als Hij ons in onze zonden laat versmachten, als Hij dit vergankelijk leven bij ons de dood laat worden, het leven in de wereld, dat enkel ijdelheid is? Is dat niet Zijn liefde? Hij wil ons als dwingen om bij Hem terug te komen, bij Hem, want Hij wil ons zaligmaken. Dát is toch hetgeen waarover het loopt! Ja, daartoe moeten wij gedrongen worden, zodat de armoede ons dringt om te gaan doen wat Hij wil, namelijk, dat wij ons gaan wenden, omkeren tot Hem.

Wij kunnen buiten God, met onze allerbeste werken, aan de Wet niet voldoen. Dat is dus - als vanzelfsprekend - een omkomen - een verloren zaak.

Ik kwam eens bij een zieke met veel ervaring en daaruit ook veel gesproken had van de Middelaarsarbeid die aan haar ziel ontdekt was. Waar zij het niet wist, daar bracht God openbaar: bij Hem behoudenis. Doch zij was in afkering van Hem blijven hangen, waardoor zij op een dag zó ellendig rampzalig was, afgebroken tot de grond toe. Zij vertelde: op een middag was ik zó ten einde, dat ik bekende: nu zie ik het wel, dat al wat aan mij besteed is, mijn staat dezelfde gebleven is. Ik was diep schuldig voor God en verdoemelijk voor dat hoge Wezen. Dat bracht teweeg (ze was toch alleen, ze lag ziek op bed) dat ze op haar knieën schuld ging belijden: "Tegen U, U alleen heb ik overtreden, gedaan wat kwaad is in Uw ogen." Daar zij haar schuld lag te bekennen, zeggend: ik heb rechtvaardig straf verdiend, ik heb mij Uw oordeel waardig gemaakt. Maar God, dat is dan eeuwig buiten U. Toen - zei ze - was het voor mij alsof ik uit de hemel hoorde: "Hoor, hoe een boeteling pleit!" Alsof God wilde zeggen: daar is één die zich tot Mij gaat wenden; die komt met haar zonden en oordeel tot Mij. Dáár is het God om te doen, want wij kunnen onszelf niet helpen, daarom zullen wij met onze zonden en oordeel tot Hem moeten komen.

Dat is: dat wij met onze werken aan het einde komen, dat wij moeten aanpakken: "Ik ben, o HEER, Uw gramschap dubbel waardig", ik heb het oordeel verdiend, ik heb het er naar gemaakt. Hij wil hebben dat wij ons oordeel gaan aanpakken en er geen bedoelingen op nahouden van eigen behoud, maar eerlijk bekennen, het er naar gemaakt te hebben dat God ons voor eeuwig verstoot. Geen uitweg wetend in haar verlorenheid - zoals Benhadads knechten met koorden om de hals kwamen tot Israëls koning -- kwam zij also als met koorden om haar hals zeggend: ik heb de eeuwige dood verdiend.

Waar een mens met zijn oordeel bij God komt - dat sluit in: geen vlees zal voor God bestaan in de zonde - daar verliest men onder Zijn Majesteit alle grond in Adam, maar dan kan Christus zich laten gelden, want Hij is in het oordeel ingegaan en Hij heeft het oordeel uitgebracht tot overwinning. Vandaar, zodra is het niet dat de zondaar terug is bij God -- de eeuwige dood verdiend, zijn geboeide handen gevend, God het recht heeft om te doen, al is het dat Hij mij voor eeuwig verstoot -- òf de grond ontvalt hem in Adam. God snijdt zo'n mens af in zijn zonde en ... tegelijk zinkt hij neer op de lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid van Christus. Want er staat: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden."

In de eerste Adam zijn wij verdoemelijk voor God, maar houden wij op, onder Zijn Majesteit, in die eerste Adam te bestaan - want wij vinden geen bestaan voor Hem in het gericht - daar wordt door de verborgen kracht en genadewerking des Geestes zo'n ellendige overgeplant in de tweede Adam. Nu gaat dat worden een zaak van behoud, want zij komen terecht op deze grond, waarvan staat: "Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste! zie Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten." Wat zijn die saffieren waar Hij ze op grondvest? Dat kan niets anders zijn dan de lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid van Jezus Christus. Want dat is een werk, dat geldende kracht heeft bij God. Daarop wordt zulk een verlorene gegrond, op zulk een hecht en vast fundament, dat weet van geen wankelen. Daarop gefundeerd met Zijn ganse Sion.

Vervolgens staat er: "Wordt behouden." Hier is sprake van een nieuw werk, een werk van herschepping, een werk van genade, zulk een werk van behoudenis, namelijk: God behoudt! Daar ons de grond ontvalt, schikt Hij ons Zijn Zoon toe, Hij wordt onze Grond en dat wil Hij gaan bevestigen. Hij bevestigt dat daarin, om door Zijn Geest ons ook te willen toepassen Zijn verdiensten, de reinigmaking door Zijn bloed, en dekking met Zijn gerechtigheid, om Zich daarover te gaan uitspreken dat Hij niet meer op ons toornen noch schelden zal in eeuwigheid. Ook wil Hij gaan bevestigen, dat Hij ons, op grond van Christus' arbeid, tot kinderen aanneemt, ja zelfs bevestigen door de Heilige Geest, die geschonken wordt als het onderpand der erfenis, waardoor men uitroept: "Abba, lieve Vader." En die Geest gaat getuigen met onze geest dat wij kinderen zijn, en erfgenamen des eeuwigen levens. Zodat hier voor de dag komt een nieuw werk, herstel, behoudenis, en dat uit God.

Liefde, onmetelijke, goddelijke, oneindige liefde. Behouden. Ja! Hij wil dat zó bevestigen aan Zijn Sion, dat zelfs b.v. een Luther, - die grote hervormer, zo wel onderwezen in de hechtheid van het werk der goddelijke genade - toen ze hem zeiden tijdens zijn reis naar Worms: "Monnikje, monnikje, waar zal je blijven?", was zijn kernachtig antwoord: "In de hemel of er onder." Als men hem zijn leven niet ontnam, dan bleef hij nog hier, en anders ging hij naar de hemel. Er is geen andere plaats voor zulken. Waarom? Omdat God de getrouwe is, en wat uit Zijn lippen ging blijft vast en onverbroken.

Hij eigent Zich Zijn ellendigen toe in Christus, en zij zijn de gegevenen van de Vader aan de Zoon. Dit sprak Jezus: "Dit is de wil des Vaders, Die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze, maar hetzelfde opwekke ten uitersten dage." En Christus kwijt Zich wèl van Zijn taak. Als wij ons nu maar aan Christus houden, dan draagt Hij wel zorg om ons door het leven te brengen en ook nog eens er uit.

Uit deze beroerde wereld naar het Vaderhuis. Dat is des Konings werk. Waaruit Luther zong:
...Wij gaan ten hemel in
en erven koninkrijken!

Als zij dáár zijn, dat is geheel de plaats des behouds. Hier is het dat men soms - hoewel het niet kan - zegt: satan zal nog met al wat er gebeurd is, met mij nog op de loop gaan. Zó'n strijd, zó'n ellende kan hier woeden. Maar als wij dat hemels Koninkrijk hierboven zijn binnengegaan, dan is satan daar niet. Daar zijn wij alle strijd te boven. Daar is geen vijand meer. Daar rusten de vermoeiden van kracht. Daar is het einddoel van de reis. Daar is de plaats van behoudenis, die zij hier leerden kennen in kruis, en die genieten ze daar in volkomenheid.

Toe, daar het dan de mens gezet is om eenmaal te sterven en daarna het oordeel, wat past en betaamt ons dan wel in de eerste plaats? Toch, dat wij acht zouden geven op Gods Woord en leer. Wat vraagt God van ons ? Vraagt Hij veel goede werken en deugden en plichten, dit te doen en dat te laten, om op die grond zalig te worden? Neen! Hij vraagt van ons, het tot Hem te wenden. Dat een ieder dan daarop acht geeft, wat die lieve Jehova - tot ons behoud genegen - van ons vraagt. Want Hij wil ons behouden en de zaligheid schenken. Dan moeten wij dus tot Hem komen.

Wat zal ik daar dan nog bijvoegen? Dat het de Heilige Geest doe, dat Hij het gesproken Woord bekrachtige, opdat een ieder voor zich versta de Gode behaaglijke en verheerlijkende weg van zaligheid en eeuwig leven.

Rouwdragenden, laat dit een woord zijn van troost en opwekking, dat bij alle verdriet, lijden en rouw, bij God is en blijft troost, vervulling, beantwoording! Ja, Hij is de God van zaligheid en leven. Zoek dat, ja laat dat in ons aller hart wonen om dat Koninkrijk vlijtig te zoeken, in zulk een weg en orde zoals die Jehova dat van ons vraagt. Gedenke ons daarin God de Almachtige ten goede, om Zijns verbonds en grote Naams wil. Amen

Slotzang: Psalm 62 : 5

In God is al mijn heil mijn eer,...

Zegen:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.

-0-0-0-0-0-0-0-